

Τρίτη 20 Ιουλίου 2021

«ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ .. ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΟΥ 1974»

Από το βιβλίο της Νιόβης Κερκίδου

ΦΕΛΛΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

Μαθητής Β' Γυμνασίου

**Φιλοξενήθηκε στο Οικοτροφείο Κισσάμου και Σέλινου, Καστέλι (Κρήτη)
- Ήμουν ο μόνος από την οικογένειά μου που φιλοξενήθηκε στην Ελλάδα
το 1974 και συγκεκριμένα στο οικοτροφείο Κισσάμου και Σέλινου στα
Χανιά Κρήτης. Φυσικά, ήταν ανάμικτα τα συναισθήματα τότε. Λυπόμουν**

που έφευγα από την οικογένειά μου αλλά η προσφυγιά ήταν δύσκολη. Ξεκινώντας το ταξίδι έλπιζα παράλληλα, για κάτι καλύτερο στην Ελλάδα. Δεν θυμάμαι με ποιο πλοίο ταξίδεψα, αλλά φύγαμε τέλη Σεπτεμβρίου από τη Λεμεσό για Πειραιά. Περάσαμε δύο βράδια σε εσωτερική καμπίνα. Το πρώτο βράδυ κοιμήθηκα στο πάτωμα λόγω συνωστισμού που υπήρχε στο καράβι, ενώ το δεύτερο βράδυ βολεύτηκα σε κρεβάτι. Φτάνοντας στο λιμάνι, μας περίμεναν τα λεωφορεία. Αρχικός προορισμός ήταν η Ξάνθη. Αντιληφθήκαμε το πρόβλημα που δημιουργήθηκε γιατί υπήρξε μεγάλη καθυστέρηση στην αναχώρησή μας. Στην Ξάνθη περίμεναν μικρότερα παιδιά σε ηλικία. Έτσι δεν μας πήγαν εκεί. Μετά από παρέλευση 2-3 ωρών, μας οδήγησαν σε κάποιο ίδρυμα στα βόρεια προάστια της Αθήνας όπου διανυκτερεύσαμε. Την επόμενη μέρα μας πήγαν ξανά στο λιμάνι του Πειραιά και το πλοίο μας μετέφερε στα Χανιά της Κρήτης. Ήμασταν περίπου πενήντα Κυπριόπουλα. Ανάμεσά μας υπήρχαν και οκτώ κορίτσια, όλοι ηλικίας έντεκα με δεκαεπτά χρόνων. Καταλήξαμε στο οικοτροφείο Κισσάμου και Σέλινου. Ο υπεύθυνος τους ιδρύματος ήταν ο αρχιμανδρίτης Ειρηναίος Μεσαρχάκης. Δεν ήξερα πώς θα ήταν η ζωή σε οικοτροφείο. Η αλήθεια είναι πως

υπήρξαν δύσκολες μέρες αλλά και πολλές καλές. Έκανα αρκετούς φίλους στο Καστέλι και μερικούς από αυτούς τους βλέπω συχνά, σχεδόν κάθε φορά που πηγαίνω στην Κρήτη. Από τότε, δημιουργήθηκαν φιλίες που κρατούν μέχρι σήμερα, όπως με τα δίδυμα αδέρφια Πέτρο και Παύλο Χαμπή, που διαμένουν στο Λονδίνο και τους βλέπω τακτικά. Οφείλω να ομολογήσω ότι οι περισσότεροι Έλληνες έδειξαν μεγάλη αγάπη προς εμάς, αν και υπήρξαν και ορισμένοι που δεν έτρεφαν ιδιαίτερη συμπάθεια για τους πρόσφυγες.

Στο οικοτροφείο υπήρχαν παιδιά από διάφορα μέρη του Νομού των Χανιών. Προσωπικά, δεν είχα κανένα πρόβλημα μαζί τους. Μιλούσα καλά τα ελληνικά, χωρίς να έχω οποιαδήποτε επιρροή από την κυπριακή διάλεκτο. Ορισμένοι συμπατριώτες μου όμως, αντιμετώπιζαν την κοροϊδία για την προφορά τους.

θυμάμαι το πρώτο βράδυ με την άφιξή μας, είχε γίνει μεγάλη εκδήλωση και μαζεύτηκε όλη η πόλη για να μας υποδεχθεί. Η διεύθυνση του ιδρύματος στην πορεία διοργάνωσε αρκετές εκδρομές σε όλη την επικράτεια του νησιού.

Φοιτούσα στο Γυμνάσιο Κισσάμου και Σέλινου και οι σχέσεις με μερικούς από τους συμμαθητές μου κρατούν μέχρι σήμερα. Έχω

δημιουργήσει μια ιστοσελίδα στο διαδίκτυο και μέσω αυτής μας δίνεται η ευκαιρία οι φιλίες και οι δεσμοί να δυναμώσουν ακόμη περισσότερο. Με το τέλος της σχολικής χρονιάς, δεν επέστρεψα στην Κύπρο. Από την Κρήτη πήγα απευθείας Λονδίνο, όπου ζω και εργάζομαι μέχρι σήμερα. Θεωρώ ότι τα βιώματά μου στο οικοτροφείο αποτελούν μια ξεχωριστή και γενικά ευχάριστη εμπειρία. Έχω αποκομίσει ωραίες αναμνήσεις, γι' αυτό και κάθε χρόνο επισκέπτομαι το Καστέλι.

Το ότι φιλοξενήθηκα στην Κρήτη, μακριά από την οικογένειά μου, δεν το βλέπω σαν θυσία αλλά επιβαλλόταν κατά κάποιο τρόπο για να μπορέσουμε να επιβιώσουμε.

Πιστεύω πως οι νεότερες γενιές είναι τυχερές που δεν βίωσαν τη φρίκη του πολέμου, είναι όμως και εκείνοι οι άτυχοι συνάμα, που δεν έχουν μια τέτοια εμπειρία όπως την έζησα εγώ.

Παρέλαση από τα κυπριόπουλα, τα οποία έζησαν για ένα χρόνο στην Ελλάδα

«ο Πάνος παίζει ακορντεόν σε μια εκδήλωση στο οικοτροφείο»

Commemorative Honor of 1974

In the port of Piraeus two months after the Turkish invasion of Cyprus, in September 1974 hundreds of unaccompanied, refugee children from Cyprus arrived here to be accommodated in Church institutions and foundations of organizations as well as foster families for one or more school years.

We express our eternal gratitude and love to the Greek people for their important contribution during that tragic period.

Unaccompanied... 1974 - 1979

Ενθύμιο Τιμής Ένεκεν 1974

Στο Αρσέν του Πειραιά δυο μήνες μετά τη τουρκική εισβολή στην Κύπρο, τον Σεπτέμβριο του 1974, χιλιάδες ανηλίκους πρόσφυγες από την Κύπρο έφθασαν εδώ για να φιλοξενηθούν σε εκκλησιαστικά ιδρύματα και ιδρύματα άλλων οργανισμών ή οικογένειες.

Από τότε, η Ελλάδα φιλοξένησε χιλιάδες πρόσφυγες από την Κύπρο, παρέχοντας τους την απαραίτητη βοήθεια και υποστήριξη για να συνεχίσουν τις σπουδές τους και να ζήσουν μια καλύτερη ζωή.

Από τότε, η Ελλάδα φιλοξένησε χιλιάδες πρόσφυγες από την Κύπρο, παρέχοντας τους την απαραίτητη βοήθεια και υποστήριξη για να συνεχίσουν τις σπουδές τους και να ζήσουν μια καλύτερη ζωή.

Αποκάλυψη πλάκας για τα ασυνόδευτα κυπριόπουλα

Με διαβατήριο το όνομα σε ένα χαρτί για σκοπούς καταμέτρησης...

"Φύγαμε με ένα καράβι, χωρίς να ξέρουμε που θα πάμε, χωρίς προορισμό. Δεν ξέραμε αν θα φτάσουμε εκεί που θα πάμε. Όπως αυτά τα παιδιά που βλέπουμε σήμερα και δεν ξέρουν αν θα φτάσουν εκεί που πηγαίνουν. Κατά τη διάρκεια της διαδρομής τα τουρκικά αεροπλάνα ήταν από πάνω μας. Οι γονείς μας αποφάσισαν να μας στείλουν, με το σκεπτικό ότι αφού υπάρχει πόλεμος στην Κύπρο, εσείς να γλυτώσετε".

"Σήμερα βλέποντας όλα αυτά λέω τόσο εύκολα ξεχνάμε; Εμείς τότε ασυνόδευτα στο άγνωστο με βάρκα το πλοίο, δεν ξέραμε ούτε που θα πάμε, ούτε τι θα κάνουμε, ούτε που θα μείνουμε. (...)
Αυτό που ζούσαμε ήταν πρωτόγνωρο. Ο φόβος ήταν παντού. (...) Είχε παιδιά που έρχονταν στο πλοίο με ένα παντελόνι, χωρίς αποσκευές".

Τα τετρακόσια και πλέον προσφυγόπουλα από την Κύπρο
μπροστά από το οικοτροφείο Αγία Φιλοθέη στο Πύργο
Ηλείας στο οποίο φιλοξενήθηκαν κατά τις πρώτες μέρες
στην Ελλάδα.

Με διαβατήριο το όνομα σε ένα χαρτί για σκοπούς καταμέτρησης...

Η πρωτοβουλία για την φιλοξενία των παιδιών από την Κύπρο στην Ελλάδα, ξεκίνησε από τον μακαριστό Μητροπολίτη Ηλείας Αθανάσιο ο οποίος είχε απευθυνθεί τότε στα Υπουργεία Παιδείας Κύπρου και Ελλάδας ζητώντας να φιλοξενήσει γύρω στα 500 προσφυγόπουλα που θα έμεναν σε ιδρύματα της εκκλησίας και σε ανάδοχες οικογένειες.

«Είμασταν παιδιά 6-17 χρονών... κάποια είχαν χάσει στην διάρκεια της εισβολής τον ένα ή και τους δυο τους γονείς και ταξιδεύαμε χωρίς διαβατήρια ή ταυτότητες, μόνο σε ένα κομμάτι χαρτί έγγραφε το όνομα μας για σκοπούς καταμέτρησης... και ένας συνοδός να τρέχει να κουμαντάρει όλα αυτά τα παιδιά...»

« Ενώ βρισκόμασταν στο κατάστρωμα και το

πλοίο άρχισε να απομακρύνεται από την προβλήτα, καταλαβαίναμε ότι κάποιοι γονείς είχαν μετανιώσει... άπλωναν τα χέρια και έμοιαζαν ότι προσπαθούσαν να πάρουν πίσω τα παιδιά τους... όμως το πλοίο όλο και απομακρυνόταν και τότε άρχισαν και πολλά από τα μικρότερα παιδιά να κλαίνε και να θέλουν την μάνα τους, και προσπαθούσαμε οι μεγαλύτεροι να τα παρηγορήσουμε...».

